

K A I R O S

KAZIM ŞİMŞEK

P O R T F O L I O

MEŐRUTİYET CAD. NO:61 K:2 BEYOĐLU/İSTANBUL

Info@gallerykairos.com | gallerykairos.com

Kazım Şimşek (1987, Ankara) 2019 yılında “Sanat Eserleri Toplumsal Sınıfları Nasıl Temsil Eder” başlıklı tezini yazarak yüksek lisansını tamamladı. Kazım Şimşek, mahremiyetini hiç umursamadan çat kapı girdiği hayatlardan seçtiği kırılma anları -ki bu hayatlar da, anlar da neredeyse her zaman gerçeklere dayanır- bize sunmaktan hiç çekinmiyor. Bir hikaye anlatıcı olarak mesafesini kaybediyor, çoğunlukla hikayenin öznesine de dönüşüyor. Hatta biraz daha ileri giderek bize sunduğu şahitlik mertebesini bozguna uğratarak hikayenin kendisine dönüşmemizde oldukça ısrarcı bir tutum benimsiyor. Ressamın bu kararı, bizi -resme bakan herkesi- hikayenin baş kahramanına dönüştürme cesaretini ve çabasını görünür kılıyor. Şimşek’in kurduğu sahneler, aslında bir “son sahne”. Kompozisyonun sağ merkezine yerleştirilen kişiler, objeler hatta “olaylar” son raddesine erişmiş, perde kapanmadan tam önceki an’a işaret ediyor. İzleyicinin, ressamın ve toplumun binbir kırık parçasına dönüşmüş bireylerin paylaştığı çaresizliğin bir kesiti. Aynı zamanda tamamen insani; kalpten gelen bir tıkırtıya kulak vermemizi istiyor: Yaşayarak hayata mı yoksa ölüme mi direniyoruz? Sanatçı Ankara’da yaşamaya ve üretmeye devam etmektedir.

Kazım Şimşek (1987, Ankara) started his master’s education at Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Painting Department in 2016, completed his master’s degree in 2019 by writing her thesis titled “How Artworks Represent Social Classes”. Kazım Şimşek does not hesitate to present us the fragile moments he chooses from the lives he enters without caring about privacy - and these lives and moments are almost always based on facts. He loses his distance as a storyteller, often becoming the subject of the story. He even goes a little further and adopts a very insistent attitude that we become the story itself, defeating the witness status he offers us. This decision of the painter makes visible his courage and endeavour to transform us - everyone who looks at the painting - into the protagonist of the story. The scenes that Şimşek sets up are actually a "final scene". The people, objects and even "events" placed in the right centre of the composition point to the moment just before the curtain closes. His paintings are a cross-section of the desperation shared by the viewer, the painter and the individuals who have turned into a thousand and one broken pieces of society. At the same time, it is completely human; it asks us to listen to a ticking coming from the heart: Are we resisting life or death by living? The artist continues to live and produce in Ankara.

Eğitim / Education

2019, Department of Painting, Master Degree in Art, Hacettepe University
2012, Department of Painting (BA), Hacettepe University
2006-2007, Department of Sculpture (BA), Hacettepe University

Kişisel Sergileri / Solo Exhibitions

2024, Direnç, KAIROS Gallery, İstanbul
2022, Moral, Evliyagil Dolapdere, İstanbul

Fuarlar / Fairs

2024, 9th Artweeks, Gallery KAIROS, İstanbul
2024, Artshow, Gallery KAIROS, İstanbul
2023, 8th Artweeks Akaretler, Gallery KAIROS, İstanbul
2023, 18th Contemporary Istanbul, Gallery KAIROS, İstanbul
2023, Contemporary Istanbul Bloom, Gallery KAIROS, İstanbul

Enstitü ve Müze Sergileri / Institution and Museum Exhibitions

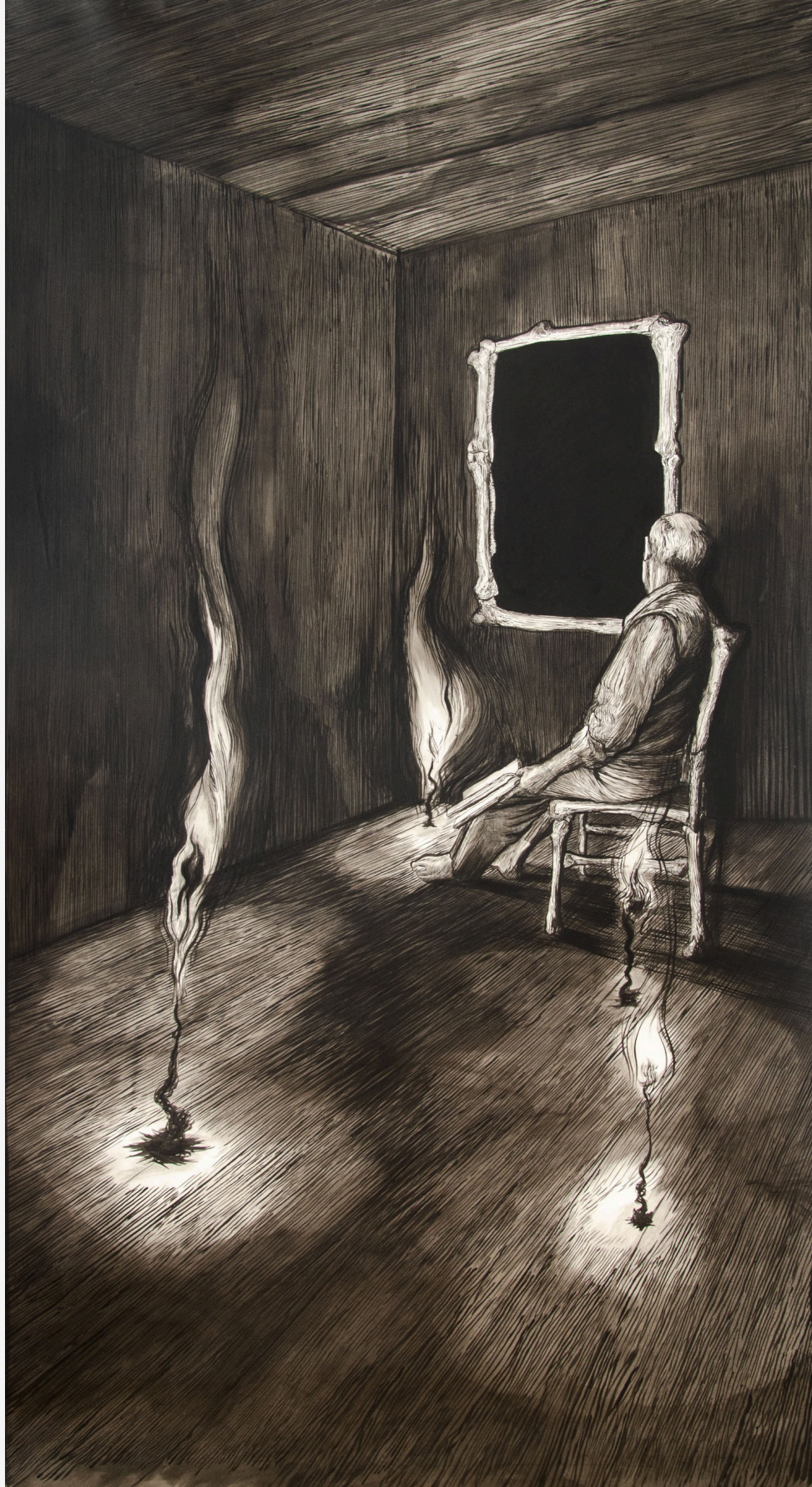
2021, The Wizard and The Garden, Erimtan Arkeoloji ve Sanat Müzesi, Ankara
2020, Camdan Şato, Müze Evliyagil, Ankara
2018, Sarsılan İmge, Pera Müzesi, İstanbul
2017, Aynı Bahçe, Müze Evliyagil, Ankara

Grup Sergileri / Group Exhibitions

2024, The Century of Pera, Prologue:The Lost Time, Gallery KAIROS, İstanbul
2024, 3, Gallery KAIROS, İstanbul
2024, New Lands, Arkas Sanat Alaçatı, İzmir
2022, Reimage:Morning After Dark, Gallery KAIROS, İstanbul
2019, Kâğıt, Pilevneli Project, İstanbul
2013, Olduğumuz Gibi, Galeri Zilberman İstanbul
2012, Gerçeklik Terörü, Tütün Deposu, İstanbul

Dereceler - Konuşmalar - Projeler / Awards - Talks - Projects

2020, Mamut Art Project, İstanbul

**Bir Mucize Bekliyorum /
I'm Waiting for a Miracle, 2023**
110 x 200 cm, Framed

Tuval Üzeri Akrilik / Acrylic on Canvas

Kazım Şimşek

RESİSTANCE

“Yalnız yaşayan insanların, kendi içlerinde başlayıp biten eğlenceleri vardır.”* Kalabalık yaşamları iğneleyici bir cümledir bu, büyük salonlarda kurulan uzun masaları tiye alır Oğuz Atay. Sonu gelmeyen kalabalık yemekleri; kahkahalarla bölünen, tütün dumanıyla çevrili, muhabbetin asla bitmediği ve gecenin sonunda misafirlerin kendileri gibi sofranın da kötü bir natürmorta dönüştüğü debdebeli yaşamları alaşağı eder. Öte yandan çok incelikli bir söylemdir de, yalnızlığı yeniden sorgulatır bize. Kimsesiz yalnızlık başkadır, kalabalıkta yalnızlık başka; yalnız bırakılmak veya tahammülsüzlükten ötürü yalnız kalmak bambaşka..

Kazım Şimşek’in KAIROS’ta gerçekleşen ilk kişisel sergisi Direnç de tıpkı böyle çatallaşmış bir yol ağzında beliriyor. Eylemin kendi sınırları, onun etrafını saran gerçeklikle beraber iyiden iyiye bulanıklaşıp kendi fenomenini doğuruyor: Varsıllığın ve yoksulluğun sınırlarını belirleyen bu tragedya, varoluşun acımasızca anlamsızlaştığı bir evrene dönüşüyor. Bu evrende kendi kendini aşamamanın çaresizliği kahramanları yıkıcı olmaya iter; hedef çevre olmasına rağmen yaşanan özyıkımdır.

Toplumlar katmanlardan oluşur. Bu katmanlar yatayda, dikeyde ve zamanda ileri geri gidildiğinde yaprak yaprak kendini gösterir. Bir yanda tarihsel hafıza, ortak bellek ve geçmişi paylaşmak çoğulcu bir zemin oluştururken diğer yanda sosyo-ekonomik ölçekler bu zemini parçalayarak dağıtır. İşte, tam da bu dağılım ve dizilim toplumun bireylerini hem kendilerine, hem de birbirine yabancılaştırır. Böylece her birimiz kalabalıkta kendi yalnızlığını yaşayan, yalnız bırakılmış ya da yalnız kalmış insanlara dönüşürüz. Aynı dili konuştuğumuza inansak da her birimizin kendi sözlüğü vardır; hatta bu sözlükler öyle uyumsuzdur, içlerinde o denli kopuş noktaları belirir ki bazı kelimeler bazı sözlüklerden tamamen çıkmıştır bile. Sınıf bilinci bunu gerektirir; büyük bir topluma değil onun altında peydahlanmış yüzlerce topluluktan birine aittir artık. Büyük resmin dışında kalan bir de gezginler vardır, onlar asla sınır tanımaz. Her evin kapısını çalar, her sofraya misafir olur ve katı çizilmiş sınırları görünmezmişcesine geçiverirler. Gezginler toplumun demografik kategorilerine uygun düşmezler, onlar gözlemcidir. Ait olmak istemezler.

Gezginler’den olan Kazım Şimşek, mahremiyetini hiç umursamadan çat kapı girdiği hayatlardan seçtiği kırılğan anları -ki bu hayatlar da, anlar da neredeyse her zaman gerçeklere dayanır- bize sunmaktan hiç çekinmiyor. Bir hikaye anlatıcı olarak mesafesini kaybediyor, çoğunlukla hikayenin öznesine de dönüşüyor. Hatta biraz daha ileri giderek bize sunduğu şahitlik mertebesini bozguna uğratıp hikayenin kendisine dönüşmemizde oldukça ısrarcı bir tutum benimsiyor. Bir önceki kişisel sergisi Moral’de vücut bulan şahsiyetler, yüzlerinde taşıdıkları acımasızlıktan çaresizliğe uzanan geniş yelpazedeki jestleriyle gündelik hayatımızda çok iyi tanıdığımız kişilere direkt işaret ederken Direnç’te bu kişiler artık yerini silikleşen; bize arkası dönük, net görüp tanıyamadığımız yüzlere bırakıyor. Ressamın bu kararı, bizi -resme bakan herkesi- hikayenin baş kahramanına dönüştürme cesaretini ve çabasını görünür kılıyor.

Şimşek’in kurduğu sahneler, aslında bir “son sahne”. Kompozisyonun sağ merkezine yerleştirilen kişiler, objeler hatta “oyalar” son raddesine erişmiş, perde kapanmadan tam önceki an’a işaret ediyor. Direnç; izleyicinin, ressamın ve toplumun binbir kırık parçasına dönüşmüş bireylerin paylaştığı çaresizliğin bir kesiti. Aynı zamanda tamamen insani; kalpten gelen bir tıkırtıya kulak vermemizi istiyor: Yaşayarak hayata mı yoksa ölüme mi direniyoruz?

* Oğuz Atay, Korkuyu Beklerken, İletişim Yayınları, s.37

Can Akgümüş

KAIROS

RESISTANCE, 2024, KAIROS

Orman / Forest, 2024
170 x 245 cm, Framed

Tuval Üzeri Akrylik / Acrylic on Canvas

Sabır / Patience, 2023
165 x 217 cm, Framed

Tuval Üzeri Akrilik / Acrylic on Canvas

Saygı / Respect, 2021
240 x 220cm

Tuval Üzerine Akrilik ve Boya Kalemli / Acrylic and Ink on Canvas

Kiracı / Tenant, 2021
150 x 220 cm

Tuval Üzerine Akrilik, Füzeli ve Boya Kalem /
Acrylic, Charcoal and ink on Canvas

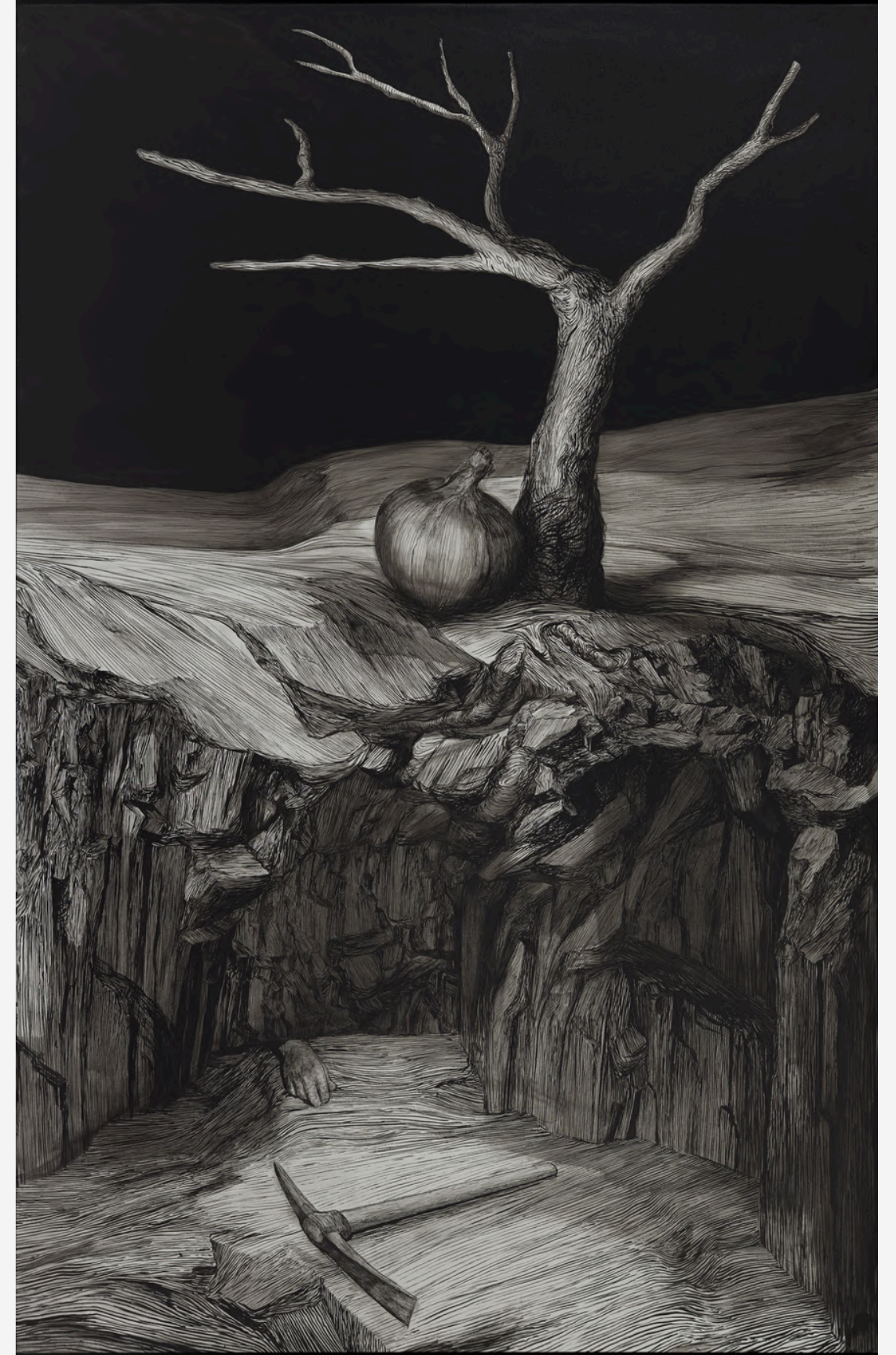
Gül/ Rose, 2024
108 x 183 cm, Framed

Tuval Üzerine Akrylik / Acrylic on Canvas

Zindan / Dungeon, 2023
106 x 184 cm

Tuval Üzerine Akrilik / Acrylic on Canvas

**Aşağıda Ölüm Var Yukarıda Açlık /
Below is Death, Above is Hunger, 2023**
210 x 132 cm, Framed

Tuval Üzeri Akrilik / Acrylic on Canvas

Forma / Uniform, 2022
130 x 75 cm

Tuval Üzerine Mürekkep, Akrilik ve Fügen /
Ink, Acrylic and Charcoal on Canvas

“People who live alone have amusements that begin and end within themselves.” This is an acrimonious sentence about crowded lives, Oğuz Atay makes fun of the long tables set up in large halls. He overthrows vasty, crowded meals; the pompous lives that are interrupted by laughter, surrounded by tobacco smoke, where the conversation never ends, and at the end of the night, the table, like the guests themselves, turns into a wretched still life. On the flipside, it is a highly graceful expression and makes us question loneliness again. Being lonely all alone is one thing, being lonely in a crowd is another, and being left alone or cast aside due to intolerance is something entirely different.

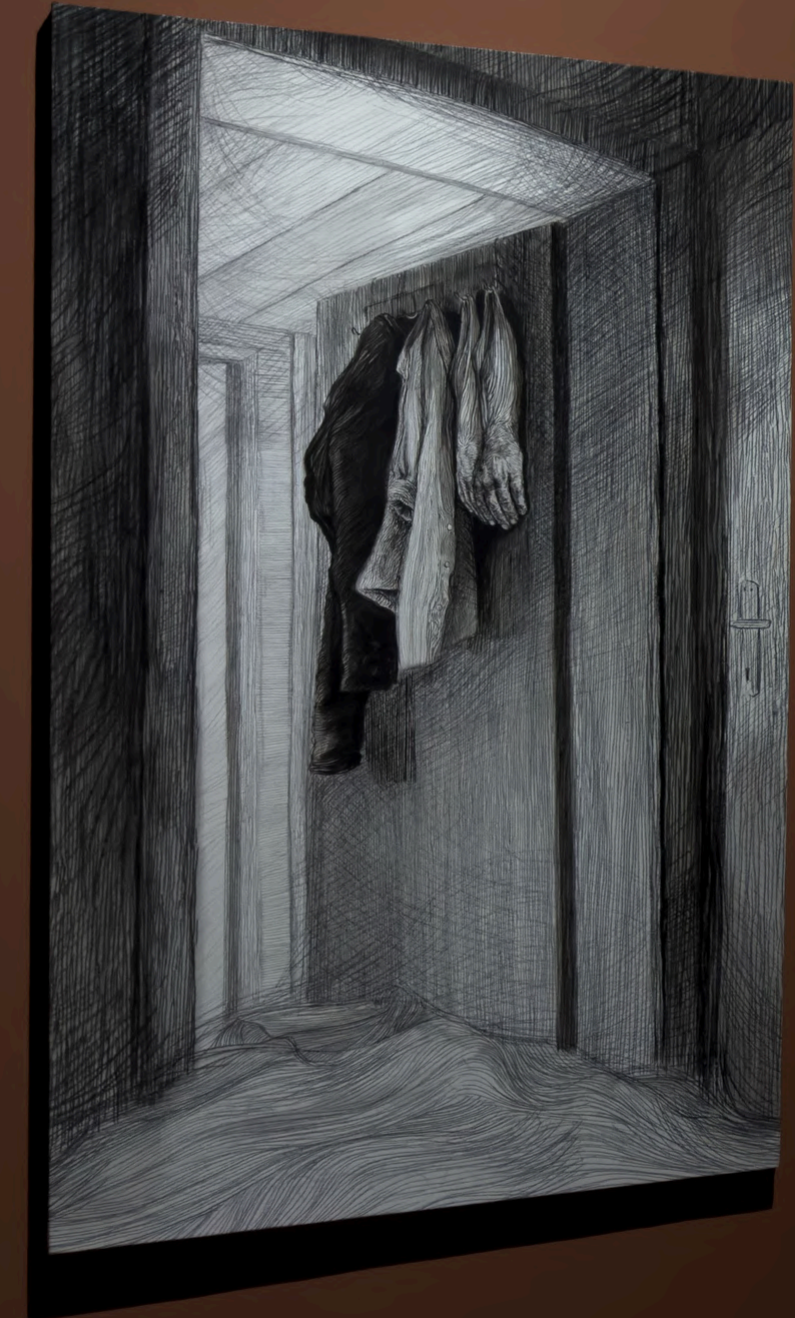
Resistance, Kazım Şimşek’s first solo exhibition at KAIROS, appears at a similar fork in the road. The boundaries of the action itself become blurred with the reality that surrounds it, engendering its own phenomenon: This tragedy, which determines the boundaries of wealth and poverty, turns into a universe where existence becomes tyrannically meaningless. In this universe, the desperation of not being able to overcome oneself pushes heroes to be destructive; it is the self-destruction that occurs even though the target is the environment.

Societies consist of layers. These layers reveal themselves horizontally, vertically, and leaf by leaf when going back and forth in time. On the one hand, historical memory, collective memory, and sharing the past create a pluralistic ground; on the other hand, socio-economic scales fragment and disperse this ground. It is precisely this distribution and arrangement that alienates the members of society both from themselves and from each other. Thus, each of us turns into a person who experiences her own loneliness in the crowd, who is left alone or lonely. Even though we believe we speak the same language, each of us has our own dictionary; in fact, these dictionaries are so incompatible, with such breaking points that some words have even disappeared from some dictionaries completely. Class consciousness requires this; we no longer belong to a large society but to one of the hundreds of communities that emerged under it. There are also travelers who are outside the big picture; they never know any boundaries. They knock on the door of every house, are guests at every table, and pass through strictly drawn borders as if they were invisible. Travelers do not fit into society’s demographic categories; they are observers. They don’t want to belong.

Kazım Şimşek, one of the Travelers, does not hesitate to present to us the fragile moments he has chosen from the lives he enters without a care for privacy –and these lives and moments are almost always based on facts. As a storyteller, he loses his distance and often becomes the subject of the story. He even goes as far as to defeat the level of testimony he offers us and adopts a very insistent attitude that we become the story itself. While the figures in his previous solo exhibition, *Morale*, directly point to people we know very well in our daily lives, with a wide range of gestures on their faces, ranging from cruelty to despair, in *Resistance*, these people are now faded; with their backs turned to us, we are left with faces that we cannot clearly see or recognize. This decision of the painter makes visible his courage and effort to turn us - everyone who looks at the painting - into the protagonist of the story.

The scenes created by Şimşek are essentially a "last scene". The people, objects, and even "events" placed in the right center of the composition have reached their final stage, pointing to the moment just before the curtain closes. *Resistance* is a slice of the despair shared by the viewer, the painter, and the individuals who have turned into thousands of broken pieces of society. It is also entirely human; he wants us to lend an ear to a rattling coming from the heart: to live, is it to resist death or life?

Can Akgümüş

Miras / Heritage, 2021
113 x 159 cm

Tuval Üzerine Akrilik / Acrylic on Canvas

Hu Linzi Anısına / In Memory of Hu Linzi, 2021
52,5 x 72,5 cm, Framed

Kağıt Üzerine Mürekkep / Ink on Paper

Niyetçi Kargalar / Intent Crows, 2021
60 x 80 cm

Tuval Üzerine Mürekkep, Akrilik ve Füzün /
Ink, Acrylic and Charcoal on Canvas